

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. A.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 12. 2025, č. j. 17 Az 10/2024-162,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6.134,70 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobci jakožto státnímu příslušníkovi Turecké republiky bylo konzulárním úřadem Francouzské republiky vydáno vízum platné pro území států Schengenského prostoru od 9. 12. 2023 do 8. 12. 2025 na dobu 90 dní s opakovaným vstupem. Žalobce uvedl, že na základě tohoto víza vstoupil na území Francouzské republiky, odkud se následně přesunul do České republiky, kde vlastní nemovitě věci (v Karlových Varech). Dne 21. 4. 2024 odletěl z Prahy do Turecka, kde mu však turecké orgány sdělily, že jeho pas je neplatný, neboť mu bylo odebráno turecké státní občanství (před získáním tohoto občanství z titulu vlastnictví nemovitých věcí v Turecku byl držitelem ruského státního občanství, a to pod jiným jménem). Po několikadenním zadržení v Turecku byl žalobce vrácen letadlem zpět do České republiky, kde v tranzitním prostoru letiště Praha-Ruzyně podal dne 27. 4. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“).

[2] Žalovaný po zjištění, že žalobce je držitelem platného schengenského víza vydaného francouzským konzulárním úřadem, požádal francouzské orgány o převzetí žalobce na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 7. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Francouzské orgány uznaly svoji odpovědnost za posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a dne 22. 5. 2024 byl souhlas s jeho převzetím doručen žalovanému.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je Francouzská republika. Současně proto řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřipustnosti žádosti ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona.

[4] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením ze dne 15. 11. 2024, jež nabylo právní moci dne 18. 11. 2024, krajský soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Rozsudkem ze dne 16. 12. 2024, č. j. 17 Az 10/2024-55, zamítl též žalobu.

[5] Proti rozsudku krajského soudu žalobce brojil kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“). NSS rozsudkem ze dne 27. 3. 2025, č. j. 2 Azs 15/2025-29, zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, pokud jde o posouzení existence systémových nedostatků francouzského azylového systému, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalobce v dalším řízení před krajským soudem během jednání dne 12. 5. 2025 poprvé namítl, že uplynula lhůta pro jeho přemístění. Podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení je totiž možné přemístění provést nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem. Vzhledem k tomu, že Francouzská republika uznala svoji příslušnost dne 22. 5. 2024, uplynula lhůta pro přemístění dne 22. 11. 2024.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 14. 5. 2025 s touto námitkou neztotožnil. Žalovaný totiž dne 15. 11. 2024 prodloužil lhůtu pro přemístění na 18 měsíců podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, protože měl za to, že žalobce byl na útěku.

[8] Krajský soud i podruhé žalobu zamítl, a to rozsudkem ze dne 23. 6. 2025, č. j. 17 Az 10/2024-121. K námitce uplynutí lhůty pro přemístění uvedl, že žalobce lze považovat za osobu na útěku, neboť se ve stanovené lhůtě nedostavil k vydání výjezdního příkazu. Nesplněním této povinnosti se stal pro správní orgány nekontaktní. Skutečnost, že se žalobce přibližně měsíc a půl po zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dostavil na Ministerstvo vnitra, na tom nic nemění. Pro závěr o útěku svědčí i to, že se žalobce přemístil do Francie, aniž o tom informoval správní orgány.

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu se žalobce bránil kasační stížností. NSS shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a proto jej rozsudkem ze dne 21. 10. 2025, č. j. 2 Azs 184/2025-36, zrušil a věc vrátil krajskému

pokračování

soudu k dalšímu řízení. NSS konstatoval, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce, podle nichž nebyl na útěku, takže žalovaný nemohl prodloužit lhůtu k jeho přemístění na 18 měsíců podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení.

[10] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 8. 12. 2025, č. j. 17 Az 10/2024-162 (dále jen „napadený rozsudek“), zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud ve svém rozsudku shrnul dosavadní správní a soudní řízení a závěry NSS uvedené v rozsudku č. j. 2 Azs 184/2025-36. K výtkám obsaženým v rozsudku NSS č. j. 2 Azs 184/2025-36 se vyjádřil pouze v bodech 39 a 40 svého rozsudku. Uvedl, že je vázán právním názorem NSS a „že je nutné jako důvodnou akceptovat námitku žalobce, že došlo k promlčení doby k přemístění žalobce z ČR do Francie. Rozhodující úvaha pro tento závěr spočívá ve skutečnostech, že doba k přemístění žalobce uplynula 22. 11. 2024, žalobce se nacházel v ČR ještě k datu 27. 11. 2024, dle svého vyjádření proto, že vyčkával na rozhodnutí o odkladném účinku. Nejvyšší správní soud dovodil, že v této době nebyl žalobce povinen se hlásit správnímu orgánu. Následně se žalobce přesunul do Francie, kde se přihlásil tamějším orgánům. Na základě těchto skutečností dle názoru krajského soudu nelze tedy dovodit, že by u žalobce bylo možné se domnívat, že je osobou na útěku, tedy osobou vyhýbající se řízení, ve smyslu čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení.“

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel uvedl, že Francouzská republika uznala svoji příslušnost ve věci posouzení žádosti žalobce dne 22. 5. 2024, základní šestiměsíční lhůta by tak uplynula dne 22. 11. 2024. Nicméně žalobce společně s žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Dle čl. 29 Dublinského nařízení se do doby rozhodnutí o přiznání, nebo nepřiznání odkladného účinku lhůta pro předání přerušuje, čeká se na výsledek a lhůta pak začíná plynout znovu od právní moci vydaného rozhodnutí, není-li žalobě přiznán odkladný účinek. V posuzované věci usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nabylo právní moci dne 18. 11. 2024. Ve smyslu čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení tak nová lhůta k provedení přemístění žalobce uplynula až dne 18. 5. 2025, a to při přijetí závěru krajského soudu, že žalobce nebyl na útěku.

[13] Žalobce ve svém vyjádření navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Z čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení vyplývá, že k přerušení běhu lhůty pro přemístění žalobce by mohlo dojít jedině v případě, pokud by krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že krajský soud odkladný účinek nepřiznal, začala lhůta k přemístění běžet od uznání příslušnosti ze strany Francouzské republiky, tedy dne 22. 5. 2024.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve

smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba splňující podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[15] Jelikož se v dané věci jedná o opakovanou kasační stížnost, posoudil NSS dále její přípustnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. V předchozím rozsudku se NSS zabýval otázkou, zda se na posuzovanou věc uplatní čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, tj. délkou lhůty pro přemístění žalobce do členského státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Otázka, od jakého okamžiku plyne základní šestiměsíční lhůta pro přemístění dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení vzhledem k tomu, že žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, nebyla v předchozím rozsudku NSS řešena. Nebyl na ní totiž postaven přezkoumávaný rozsudek krajského soudu a vzhledem k jeho důvodům se ani nejednalo o otázku podstatnou pro posouzení žaloby. Nyní projednávaná kasační stížnost, která je založena na akceptaci závěru krajského soudu, podle něž se na věc uplatní pouze základní šestiměsíční lhůta dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, a polemizuje výlučně s tím, od jakého okamžiku tato lhůta plyne, tak je přípustná (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, body 24 – 26).

[16] Vzhledem k tomu, že v předcházejícím řízení u krajského soudu rozhodoval specializovaný samosoudce, musí NSS dále posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud tomu tak není, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[17] K přesahu vlastních zájmů stěžovatele se NSS vyjádřil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Kasační stížnost je přijatelná v případě, kdy se zaprvé dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS, zadruhé, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, zatřetí, pokud je třeba učinit judikaturní odklon, a nakonec začtvrté, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[18] NSS shledal, že kasační stížností nastolená právní otázka, od jakého okamžiku plyne lhůta pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, jestliže byl spolu s žalobou podán návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jenž byl zamítnut, nebyla doposud v judikatuře NSS řešena. Kasační stížnost je proto přijatelná, není však důvodná.

[19] NSS připomíná, co uvedl již ve svém předchozím rozsudku č. j. 2 Azs 184/2025-36, totiž že čl. 27 odst. 1 Dublinské nařízení vyžaduje účinný a rychlý opravný prostředek, který žadateli umožní dovolávat se uplynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení, a to i tehdy, dojde-li k jejímu uplynutí až po vydání rozhodnutí o přemístění. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu není přemístěn v šestiměsíční lhůtě dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, dochází k automatickému přenosu odpovědnosti za posouzení žádosti na dožadující členský stát, aniž by byl zapotřebí jakýkoli následný akt či výslovné odmítnutí ze strany původně příslušného státu (viz body 34 a 44 rozsudku SDEU ze dne 25. 10. 2017 ve věci C-201/16 *Shiri*). Povinnost krajského soudu přihlídnout ke skutečnostem důležitým pro správné uplatnění Dublinského nařízení, k nimž došlo až po vydání rozhodnutí žalovaného o přemístění, vyplývá i z rozsudku SDEU ze dne 15. 4. 2021

pokračování

ve věci C-194/19 *H. A. proti Belgii*. Česká republika totiž nezavedla specifický opravný prostředek (vedle žaloby proti rozhodnutí o přemístění), jímž by se mohl žadatel, o jehož přemístění bylo rozhodnuto, domáhat zohlednění skutečností, jež nastaly po vydání tohoto rozhodnutí. Za těchto okolností se v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o přemístění neužije § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť by to bylo v rozporu s požadavky přímo aplikovatelného čl. 27 odst. 1 Dublinského nařízení. Krajský soud proto postupoval správně, jestliže se zabýval tím, zda po vydání napadeného rozhodnutí neuplynula lhůta pro přemístění žalobce, neboť důsledkem této skutečnosti by byl přechod odpovědnosti za posouzení žalobcovy žádosti na Českou republiku, takže by rozhodnutí stěžovatele nemohlo obstát.

[20] Dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení *přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotýcných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpозději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotýcné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.*

[21] Dle čl. 27 odst. 3 Dublinského nařízení *pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:*

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo*
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo*
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.*

[22] Z čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení plyne, že základním pravidlem je, že šestiměsíční lhůta pro přemístění začne plynout přijetím žádosti o převzetí nebo přijetím zpět jiným členským státem. Dále je v něm upraven alternativní pozdější počátek této lhůty, jenž je spojený s vydáním konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, a to za podmínky, že tento opravný prostředek nebo přezkum má podle čl. 27 odst. 3 Dublinského nařízení odkladný účinek. Ze slov „pokud má“ je dle NSS zřejmé, že tato druhá alternativa dopadá jen na případy, v nichž je s opravným prostředkem skutečně spojen odkladný účinek (ať již přímo ze zákona, nebo na základě rozhodnutí příslušného orgánu). Pokud tedy v posuzované věci odkladný účinek žalobě nebyl přiznán, nelze z českého znění čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení dovodit, že by šestiměsíční lhůta začala plynout až od právní moci usnesení, jímž byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut. V takovém případě se uplatní základní pravidlo, tedy že lhůta začne plynout od přijetí žádosti jiným členským státem. Tento závěr podporuje i skutečnost, že druhý alternativní okamžik, od

něž může začít plynout šestiměsíční lhůta pro přemístění, je spojen s konečným rozhodnutím o opravném prostředku (přezkumu), nikoli se samotným aktem, kterým odkladný účinek opravného prostředku byl, či nebyl přiznán [viz rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 29. 1. 2009 ve věci C-19/08 *Petrosian* a ze dne 18. 12. 2025 ve věci C-560/23 *Tang*]. Výklad stěžovatele, podle něhož by mohla lhůta pro přemístění plynout od vydání rozhodnutí, kterým nebyl žalobě přiznán odkladný účinek, nenachází oporu v čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení.

[23] NSS dále ověřil, zda tentýž závěr podporují i další jazykové verze čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení. Je třeba připomenout, že žádná jazyková verze unijního předpisu nemá přednost před ostatními a všechny úřední jazykové verze jsou stejně autentické. Ačkoli české znění tohoto ustanovení nevyvolává interpretační pochybnosti, je při posouzení, zda jde v posuzované věci o *acte clair*, namísto ověřit, zda tentýž výklad vyplývá i z dalších jazykových verzí tohoto ustanovení (viz rozsudky SDEU ze dne 6. 10. 1982 ve věci 283/81 *CILFIT*, ze dne 6. 10. 2021 ve věci C-561/19 *Consortio Italian Management*, nebo ze dne 15. 9. 2005 ve věci C-495/03 *Intermodal Transports*). NSS proto porovnal několik jazykových znění čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení a dospěl k závěru, že všechny podporují stejný výklad.

[24] V anglické verzi je relevantní část čl. 29 odst. 1 formulována slovy „*or of the final decision on an appeal or review where there is a suspensive effect in accordance with Article 27(3)*“. Již samotná spojka „*or*“ rozlišuje dvě alternativy počátku lhůty. Buď plyne od přijetí žádosti jiným členským státem, anebo od konečného rozhodnutí o opravném prostředku či přezkumu. Druhá z těchto alternativ však není formulována bezpodmínečně. Slovní spojení „*where there is*“ zde neznámá „kde se o něčem rozhoduje“ ani „v situaci, kdy bylo o něčem rozhodnuto“, nýbrž „v případě, kdy existuje“. Anglické znění tedy váže druhou alternativu na existenci odkladného účinku. Podstatné je, že text nehovoří o jakémkoli rozhodnutí týkajícím se odkladného účinku, ale o konečném rozhodnutí o opravném prostředku nebo přezkumu, a to pouze v situaci, „*where there is a suspensive effect*“, tedy pokud je s tímto opravným prostředkem spojen odkladný účinek. Z tohoto jazykového znění tudíž neplyne, že by k aktivaci druhé alternativy postačovalo i rozhodnutí, jímž byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut. Takové rozhodnutí totiž nevede k tomu, že „*there is a suspensive effect*“, nýbrž právě naopak potvrzuje, že odkladný účinek dán není. Anglická verze tak svědčí o závěru, že pokud odkladný účinek nebyl přiznán, zůstává zachována první varianta, tedy že lhůta začne plynout ode dne přijetí žádosti jiným členským státem.

[25] Francouzská verze pracuje s formulací „*ou de la décision définitive sur le recours ou la révision lorsque l'effet suspensif est accordé*“. Také zde spojka „*ou*“ rozlišuje dvě alternativy počátku lhůty. Rozhodující je však zejména výraz „*lorsque*“, který v daném kontextu znamená „když“, „v případě, kdy“, tedy opět vyjadřuje podmínku, při jejímž splnění se uplatní druhá alternativa. Nejde o neutrální odkaz na jakékoli rozhodování o odkladném účinku, nýbrž o vymezení situace, v níž má být druhá alternativa použita. Tuto podmíněnost ještě zesiluje formulace „*l'effet suspensif est accordé*“, doslova „odkladný účinek je přiznán“. Francouzské znění druhé alternativy počátku běhu šestiměsíční lhůty je tedy jednoznačně podmíněno samotným aktem přiznání odkladného účinku (ať už k přiznání dojde ze zákona, nebo o něm rozhodne příslušný orgán). Ani z tohoto znění proto nelze dovodit, že by šestiměsíční lhůta mohla začít plynout od právní moci rozhodnutí, jímž

pokračování

žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Takové rozhodnutí totiž není situací, kdy „*l'effet suspensif est accordé*“, ale pravým opakem.

[26] Německá formulace zní „*oder der endgültigen Entscheidung über einen Rechtsbehelf oder eine Überprüfung, wenn diese gemäß Artikel 27 Absatz 3 aufschiebende Wirkung hat*“. Spojka „*oder*“ odlišuje dvě alternativy počátku lhůty. V případě druhé alternativy se počátek lhůty odvíjí od konečného („*endgültig*“) rozhodnutí o opravném prostředku či přezkumu, pokud opravný prostředek či přezkum má odkladný účinek. Spojka „*wenn*“ má i v německé verzi funkci podmínění užití druhé alternativy tím, že opravný prostředek má odkladný účinek.

[27] Polské znění pak stanoví, že se druhá alternativa použije „*w przypadku gdy mają one skutek zawieszający*“, tedy „v případě, kdy mají odkladný účinek“, přičemž tvar „*mają*“ („mají“) se vztahuje k opravným prostředkům. Rozhodující je spojení „*w przypadku gdy*“ („v případě, kdy“, „pokud“), které i v polském znění vyjadřuje podmínku pro uplatnění druhé alternativy, kterou je existence odkladného účinku.

[28] Ani jedna z uvedených verzí tudíž nestanoví, že by pro aplikaci druhé alternativy počátku šestiměsíční lhůty postačovalo samotné vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, natož rozhodnutí zamítavého. Naopak všechny spojují pozdější počátek lhůty pouze se situací, kdy opravný prostředek odkladný účinek skutečně má. Žádná z posouzených jazykových verzí tak neposkytuje oporu pro výklad zastávaný stěžovatelem.

[29] S ohledem na shodu českého, anglického, francouzského, německého i polského znění NSS uzavírá, že výklad čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení nevyvolává rozumné interpretační pochybnosti. Ze všech posouzených autentických jazykových verzí plyne tentýž závěr. Základním pravidlem je běh šestiměsíční lhůty od přijetí žádosti jiným členským státem, zatímco pozdější počátek lhůty spojený s konečným rozhodnutím o opravném prostředku nebo přezkumu přichází v úvahu pouze tehdy, pokud má opravný prostředek odkladný účinek. NSS proto považuje tuto interpretační otázku za výkladově zřejmou.

[30] SDEU se dosud explicitně nezabýval otázkou, zda může šestiměsíční lhůta začít plynout od právní moci rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku opravnému prostředku. Jeho judikatura však vychází z opačné premisy. NSS proto nemá pochybnosti, že v posuzované věci jde o *acte clair*, a nebylo tak třeba předkládat SDEU předběžnou otázku.

[31] SDEU v rozsudku ve věci C-560/23 *Tang* uvedl, že „[p]okud je proti rozhodnutí o přemístění podáno odvolání s odkladným účinkem podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III, z čl. 29 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení vyplývá, že šestiměsíční lhůta pro přemístění neběží od vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, ale odchýlně, od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění. Uvedená lhůta tedy v tomto případě začíná běžet až od okamžiku, kdy soudní rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění nabude právní moci po vyčerpání opravných prostředků stanovených právním řádem dotčeného členského státu [...]. Dále je třeba připomenout, že tento odklad počítání běhu lhůty pro přemístění až do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění umožňuje zajistit rovnost zbraní a účinnost řízení o opravném prostředku tím, že zaručuje, že tato lhůta neuplyne, když byl výkon rozhodnutí o přemístění

znemožněn tím, že byl proti tomuto rozhodnutí podán opravný prostředek s odkladným účinkem [...]. [V] projednávaném případě podal H dva opravné prostředky znějící na neplatnost obou rozhodnutí o přemístění dotčených ve věci v původním řízení, které oba měly odkladný účinek, v důsledku čehož bylo vyloučeno použití prvního případu uvedeného v čl. 29 odst. 1 prvním pododstavci zmíněného nařízení, takže bylo třeba přejít ke druhé alternativě [...]. Vzhledem k vazbě, která v rámci režimu zavedeného nařízením Dublin III existuje mezi zakotvením opravných prostředků s odkladným účinkem podle čl. 27 odst. 1 a 3 tohoto nařízení a odkladem lhůty pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 prvního pododstavce druhého případu tohoto nařízení, již Soudní dvůr rozhodl, že tato lhůta pro přemístění se musí počítat nikoliv od předběžného soudního rozhodnutí odkládajícího provedení řízení o přemístění, ale až od soudního rozhodnutí, kterým je rozhodnuto o opodstatněnosti návrhu, který je předmětem tohoto řízení a které již nemůže bránit jeho provedení.“

[32] Dále lze zmínit rozsudek ze dne 22. 9. 2022 ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21, ve kterém SDEU uvedl, že „[č]lánek 29 odst. 1 nařízení Dublin III musí být tedy stejně jako jeho čl. 28 odst. 3 třetí pododstavec vykládán v tom smyslu, že pokud byl přiznán odkladný účinek odvolání podanému proti rozhodnutí o přemístění v souladu s čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení, začíná lhůta pro přemístění běžet od vydání konečného rozhodnutí o tomto odvolání, takže k výkonu rozhodnutí o přemístění musí dojít nejpozději do šesti měsíců od konečného rozhodnutí o uvedeném odvolání.“ V rozsudku ze dne 25. 10. 2017 ve věci C-201/16 *Shiri* SDEU konstatoval, že „[p]odle čl. 29 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Dublin III se přemístění žadatele provádí, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má odkladný účinek.“

[33] Je tedy zřejmé, že SDEU považuje existenci odkladného účinku opravného prostředku za nezbytný předpoklad pro aplikaci druhé varianty počátku běhu lhůty pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení. Výklad, který stěžovatel predestřel v kasační stížnosti, tak neobstojí.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti ocitoval text čl. 27 odst. 1, 2, 3 a 4 Dublinského nařízení, přičemž graficky zvýraznil text čl. 27 odst. 3 písm. b) a odst. 4. Byť stěžovatel nevysvětlil, proč tak učinil, lze uvést, že v dané věci nepřichází aplikace čl. 27 odst. 4 Dublinského nařízení vůbec do úvahy, neboť se týká situace, kdy by podle vnitrostátního práva mohl správní orgán z moci úřední odložit výkon svého rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku nebo o přezkumu. Stěžovatel nepoukázal na žádné ustanovení vnitrostátního práva, které by mu tuto pravomoc zakládalo, ani netvrdil, že by takové rozhodnutí vydal. Pokud jde o čl. 27 odst. 3 Dublinského nařízení, ten ukládá členským státům povinnost, aby ve vnitrostátním právu upravily dle vlastní volby jednu z možností popsanych v písm. a) až c), a to za účelem zajištění účinné soudní kontroly rozhodnutí o přemístění. Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu nemá podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění [tj. rozhodnutí o zastavení řízení dle § 25 písm. i) z důvodu dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] odkladný účinek ze zákona. Odkladný účinek lze této žalobě přiznat pouze rozhodnutím soudu na základě návrhu žalobce podle § 32 odst. 2 věty poslední zákona o azylu. Jedná se tedy o variantu upravenou v čl. 27 odst. 3 písm. c) Dublinského nařízení, nikoliv dle písm. b) tohoto ustanovení, které stěžovatel v kasační stížnosti zvýraznil.

pokračování

[35] Ačkoliv i v režimu čl. 27 odst. 3 písm. c) Dublinského nařízení, jak je proveden v § 32 odst. 2 a § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a § 73 odst. 4 s. ř. s., se po určitou část řízení o žalobě proti rozhodnutí o přemístění uplatní překážka pro vykonání tohoto rozhodnutí (od podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě do rozhodnutí soudu, jímž není odkladný účinek žalobě přiznán), neznamená to, že by tuto procesní situaci bylo možné podřadit pod případ, kdy má žaloba proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek ve smyslu čl. 27 odst. 3 Dublinského nařízení, tj. až do rozhodnutí soudu o opravném prostředku (ať již přímo ze zákona, nebo na základě soudního rozhodnutí).

[36] SDEU dovodil, že smyslem té varianty počátku plynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění upravené v čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, která je spojena s vydáním konečného rozhodnutí o opravném prostředku, je zajistit rovnost zbraní a účinnost řízení o opravném prostředku. Je tím totiž zaručeno, že lhůta pro přemístění neuplyne, když byl výkon rozhodnutí o přemístění znemožněn tím, že byl proti tomuto rozhodnutí podán opravný prostředek s odkladným účinkem (rozsudek ve věci C-560/23 *Tang*, rozsudek ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21 a rozsudek ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16 *Khir Amary*). Z rozsudku SDEU ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21 lze dovodit, že o situaci, kdy má opravný prostředek odkladný účinek podle čl. 27 odst. 3 Dublinského nařízení, se jedná pouze tehdy, pokud je výkon rozhodnutí o přemístění pozastaven až do rozhodnutí soudu o tomto opravném prostředku. Pokud by byl výkon rozhodnutí pozastaven pouze po určitou část řízení, nejednalo by se o případ opravného prostředku, s nímž je spojen odkladný účinek ve smyslu čl. 27 odst. 3 Dublinského nařízení (body 47 a 64 uvedeného rozsudku SDEU).

[37] Byť tedy se samotným podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o přemístění je spojeno pozastavení jeho vykonatelnosti, trvá tento následek pouze dočasně, neboť o návrhu musí být rozhodnuto v přiměřené lhůtě [čl. 27 odst. 3 písm. c) Dublinského nařízení], resp. bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 30 dnů (§ 73 odst. 4 s. ř. s.). Nejedná se tak o stejnou situaci jako v případě, kdy má žaloba odkladný účinek (ať již ze zákona, nebo na základě rozhodnutí soudu), tedy kdy je výkon rozhodnutí o přemístění pozastaven až do rozhodnutí o žalobě. Toto krátkodobé pozastavení vykonatelnosti rozhodnutí o přemístění jde na vrub žalovaného, neboť se započítává do základní šestiměsíční lhůty plynoucí od přijetí žádosti o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět jiným členským státem. Žalovaný proto sám musí vydat rozhodnutí o přemístění v krátkém sledu po přijetí žádosti jiným členským státem (v nyní posuzované věci bylo nicméně rozhodnutí vyhotoveno více než 4 měsíce po tomto okamžiku a doručeno žalobci za dalších 17 dnů). Zmíněné krátkodobé pozastavení vykonatelnosti rozhodnutí o přemístění neodůvodňuje plynutí nové šestiměsíční lhůty odvíjející se od zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Lze dodat, že právní moc usnesení, jímž krajský soud v posuzované věci zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nastala ještě před uplynutím šestiměsíční lhůty pro přemístění odvíjející se od přijetí žádosti Francouzskou republikou.

[38] NSS uzavírá, že krajský soud posoudil danou právní otázku správně. V situaci, kdy byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o přemístění zamítnut, nemá tato skutečnost žádný vliv na to, že lhůta pro přemístění žalobce dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení plyne již od okamžiku, kdy jiný členský stát přijal žádost o převzetí

žalobce či jeho přijetí zpět. Rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nezakládá běh nové lhůty pro přemístění.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Na základě výše uvedeného dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo náleží procesně úspěšnému žalobci, jemuž v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady související se zastoupením advokátem. Spočívají v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za sepis vyjádření ke kasační stížnosti. Za tento úkon náleží zástupci odměna ve výši 4.620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč a náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce, jenž je plátcem této daně, povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, ve výši 1.064,70 Kč. Stěžovatel je povinen nahradit žalobci náklady řízení v souhrnné výši 6.134,70 Kč k rukám jeho zástupce (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2026

Mgr. Tomáš Kocourek
předseda senátu